

Namnet **barkuiþr** motsvarar fsv. *Bærghvidh*, varpå Lundgren, *Personnamn*, har blott ett citat. I norsk-isl. förekommer icke detta namn enligt Lind, *Norsk-isl. dopnamn*. I runinskrifter förekommer det i nom. sing. **barkuiþr** D8vo 82, Nybble, Södm., och ack. sing. **barkuiþ** Åda, Södm., enligt min undersökning 1901; D8vo 29 har **birkuiþ**.

I det andra namnet — **hriþ** visar den sneda ställningen av **h**, att namnet börjat den senare långsidans inskrift. Detta **h** måste höra till namnets första led, som alltså förmodligen varit **(si)h-** *Sig-*; jfr i avs. på ristningen **rikulfr** B. 923, Ög. 139 V. Tollsta. Den andra leden är sålunda **-riþ**. Namnslutet **-rðr** finnes icke uti maskulina namn, troligen åsyftas därför samma form som isl. *Sigrðr*, fsv. *Sigrødh*, *Sigrudh*. Ristningen **sihol** av ordet 'själ' bör sammanhållas med **siaol** Ög. 74 Hov, troligen av samma ristare. Troligen är därför **sihol** felristning för **siaol**, som sannolikt uttrycker en omljudd form *siql*.

Översättning: Bergvid gjorde denna sten (efter sin fader? Si)grød. Gud hjälpe hans själ!

52. Väversunda kyrka, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 4. (B. 921.)

Litteratur: B. 872, 921; L. 1661; W. 188; *Ransakning* 1667—84; Wiedes teckning i VHAA; P. A. Säve, *Reseber.* 1861, s. 114; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1871, s. 113, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra* (1880), s. 2.

I *Ransakning* finnes om denna runsten följande uppgift: »Uthi wäfwersunna wapnhuusz döör ligger een steen med effterskrefne förnötte bookstäfwor, aff uth- och ingående folck, och kan man icke wäl weta, om ock icke någre bookstäfwor wid endarne äro af then påbygde muren fordolde».

Runstenen är en kalkhäll, som ligger som tröskelsten i yttre kyrkodörren, på kyrkans södra sida. Längden är 96 cm, bredden 52 cm. Slingans bredd är 11 cm.

Av ristningen är nu ytterst obetydligt i behåll, varför teckningarna i Bautil, som inbördes förete någon liten olikhet, äro huvudkällan för kännedomen om inskriften. Även Wiedes teckning visar mycket ringa del i behåll av den i Bautil tecknade ristningen.

Bautils första runa **i** uti **ir** finnes icke, men **r** är fullständigt i behåll. Därpå följer en punkt som skiljetecken, vilken saknas i Bautil men finnes hos Wiede. Av det följande **b[ruþr]** finnes blott **b**, och även på detta är övre kännestreckket nästan bortnött. Därpå är intet synligt förrän kännestreckket till **u** i **[let]u**, som är fullt tydligt 5,5 cm nedifrån men synligt ytterligare 4 cm uppåt. Uti **letu** sakna båda teckningarna kännestreckket på **l**. Av radens sista stav äro 5 cm uppifrån skönjbara.

Den andra raden börjar i Bautil med **pena**, vars **p** är tämligen oskatt; av **e** finnes övre hälften med prick, såsom i B. 872, varemot B. 921 har **þ**. Av **þ n i pena** finnes blott 3 cm uppifrån, varefter inskriften är utnött till *** o i ioril**, vars **r** ock är i behåll så när som på toppen och foten av kännestreckket, och därefter följa två stavar av **il**. På

ingendera finnas nu några kännestreck. Det är icke alldeles omöjligt, att den första haft kännestreck till **k**, möjligen ock varit **n**; den andra kan icke hava haft kännestreck på vänstra sidan.

Inskriften har alltså innehållit följande runor:

Begynnelse raden: — **ir · brupr letu : i** —

Slutraden: — **pena yfir · ioril** —

Det begynnande — **ir** måste vara slutet av nom. pl. mask. (**pe**)**ir**, som jämte **brupr** sammanfattat två eller flera föregående personnamn. Jfr Ög. 2 Orlunda (**pe**)**ir** : (**b**)**rupr** : **le[t]u** Ett rätt ansenligt stycke fattas alltså i denna ända. Staven efter **letu** : har förmodligen tillhört **l** i ***lekia** 'lägga', som troligen slutat raden och motsvarats i början av andra raden av det ***sten**, som måste tänkas framför **pena**. Av denna ända av stenen saknas sålunda jämförelsevis litet.

Till namnet **ioril** finnes eljest ingen motsvarighet bland nordiska namn, varför det torde vara felläst för **porkl** *porkil*, jfr **purkl** Ög. 32, vilket icke synes alldeles omöjligt, då en sänka löper i riktning av kännestrecket till **r k**, eller möjligen för **poril** -, hörande till mansnamnet *pōrils*, jfr gen. sing. **purils** (?) T 69 Trägården, Varnhems sn, Valle hd, Vgl., eljest **porkisl**, **porgisl**, **porkils**, **purhils** o. s. v.

Efter detta namn måste en beteckning hava följt av Torkels förhållande till de bröder, som läto lägga stenen; förmodligen var han deras fader.

Översättning: (X. och Y.), bröderna, läto (lägga) denna (sten) över Torkel (sin fader).

53. Väversunda kyrka, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 5. (B. 921.)

Litteratur: B. 921; L. 1662; W. 189; *Ransakning* 1667—84; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 646.

Efter att läsningen av Ög. 51 och 52 anförts, yttras i *Ransakning*: »Noch een steen mitt för wapnhusett sunnan till, doch uthan bookstäfwors uthredelse, så fraupt icke någon med them bekant, kommer i egen person.» Även L. 1662 betecknar inskriften som svårsläslig och meddelar blott slutet av densamma.

Runstenen är nu försvunnen, och dess utseende är känt blott genom teckningen B. 921.

Enligt denna teckning är av runstenen blott ena ändan i behåll, 1,10 m i längd, 74 cm i bredd och med utseende av att vara en kalkhäll, rikt ornerad på mittytan och med runorna med foten inåt inom linier längs kanterna.

Det förefaller, som om runorna gått utefter stenens alla fyra sidor, ty i hörnet mellan den bevarade kortsidan och den längsta bevarade långsidan finnas två parallella gränslinier,